

РЕШЕНИЕ

№ 148

гр. Шумен, 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, VIII-И СЪСТАВ (Н), в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Валентина Люб. Тонева

при участието на секретаря Й.Р.К.

като разгледа докладваното от Валентина Люб. Тонева Административно наказателно дело № 20213630201718 по описа за 2021 година

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление №23-0001224 от 13.07.2021 год. на директор на РД“Автомобилна администрация” гр.Варна, с което на основание чл.53 и чл.96г, ал.1, предл.2 от ЗАВП на „Д.-05“ ЕООД, Булстат *****, общ.Шумен с.Мараш, с представляващ Н.П.Н. е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева, за нарушение на чл.7а ал.2 пр.3 от ЗАВП.

Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление ,като твърди, че са допуснати пороци при издаване на АУАН и НП, нарушени са материално правни норми и няма мотиви за приложение на чл. 28 от ЗАНН. В съдебно заседание, редовно призован не се явява. Депозирана е молба процесуален представител – адв. К. от ШАК със становище .

За административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл.61, ал.1 от ЗАНН, в съдебно заседание не се явява представител .

В съпроводително писмо към преписката е изложено становище за неоснователност на жалбата.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

ШРС, след като взе предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.05.2021г., след извършена комплексна проверка относно транспортната дейност „Д.-05“ ЕООД, Булстат *****, общ.Шумен, с.Мараш, притежаващ Лиценз №05344 за обществен превоз на товари, валиден до 09.05.2028г.

В хода на проверката инспектори в РД « АА» гр.Варна констатирали нарушение, изразяващо се в това, че е допуснал осъществяването на обществен превоз на товари с водач Н.П.Н., който не отговаря на изискванията на за психологическа годност по смисъла на Наредбата по чл. 152, ал.1, т.2 от ЗДВП, по маршрут Драгоево-Мараш на товар с чакъл, видно от пътен лист № 7289234 от 31.10.2020г. и товарителница № 0000000634 от 31.10.2020г., както и от извършена справка в регистър на психологическите изследвания на водачите в информационната система на ИА АА.

Водачът Н.П.Н. е притежавал удостоверение за психологическа годност № 369009,

което е с изтекла валидност на 11.03.2018г.

На 18.05.2021г. бил съставен АУАН серия А – 2020 №289941, за нарушение на чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАВП.

Актът е бил съставен в присъствието на представителя и е подписан, като същият е отразил, че няма възражения. Впоследствие не се е възползвал от правото си да депозира писмени възражения.

Въз основа на така съставения акт и материалите, съдържащи се в административно – наказателната преписка, административно-наказващият орган издал обжалваното наказателно постановление №23-0001224 от 13.07.2021 год. на директор на РД“Автомобилна администрация” гр.Варна, с което на основание чл.53 и чл.96г, ал.1, предл.2 от ЗАВП, на „Д.-05“ ЕООД, Булстат *****, общ.Шумен, с.Мараш, с представляващ Н.П.Н. е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева, за нарушение на чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАВП.

Така изложената фактическа обстановка се потвърждава от събрани по делото писмени доказателства, както и от показанията на разпитания в съдебно заседание свидетел.

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетеля, тъй като същите пресъздават това, което непосредствено е възприел, като показанията са логични, безпротиворечиви и няма индиция за заинтересованост. Показанията на свидетеля кореспондират със събраните писмени доказателства и за съда не съществува причина да не ги кредитира.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган - Директор в РД „АА“ - длъжностно лице по чл. 92, ал.2 от ЗАП, вр. чл. 189, ал.12, от ЗАП и чл. 47 , ал.2 от ЗАНН. В АУАН и впоследствие в НП, нарушението е описано пълно и ясно, като са били посочени всички елементи от обективната страна на състава му.

Производството е от административно - наказателен характер, при което е необходимо да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в акта лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху административно - наказващия орган. Според разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН, административно нарушение е това деяние /действие или бездействие/, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. По отношение на субективната страна, доколкото е ангажирана отговорността на юридическо лице, в тази връзка съдът съобрази обстоятелството, че предвидената в чл. 83 от ЗАНН имуществена отговорност на юридическо лице за неизпълнение на задължение към държавата или общините е обективна, безвиновна. Наказващият орган, при преценка дали е извършено нарушение, не следва да взема предвид наличието или липсата на вина у нарушителя, нито да определя нейната форма. За налагане на имуществената санкция е необходимо само да се установи задължението на юридическото лице или едноличния търговец, което не е изпълнено, като не се търси виновно поведение на конкретно физическо лице.

В хода на административно – наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да е довело до накърняване на правото на защита на санкционираното лице. Актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от оправомощени за това длъжностни лица, в рамките на определената им компетентност и са били надлежно предявени и връчени на жалбоподателя. Наказателното постановление е било издадено в шестмесечния преклузивен срок. Административно-наказателното производство е започнало с редовно съставен акт, съдържащ всички минимално изискуеми по смисъла на чл. 42 от ЗАНН реквизити. В НП също се съдържат всички минимално изискуеми по силата на чл. 57 от ЗАНН реквизити. Описаното нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава.

Съгласно нормата на чл. 7 а, ал.2 от ЗАП, лицензираните превозвачи, лицата по чл. 24 е и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7 ал.3 и чл. 12б ал.1 от този закон и чл. 152 ал.1 т.2 от ЗДВП.

Посочената за нарушена норма на чл.7а, ал.2 пр.3 от ЗАП, задължава лицензираните превозвачи, лицата по чл. 24 е и лицата, извършващи превози за собствена сметка да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на

изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7 ал.3 и чл. 126 ал.1 от този закон и чл. 152 ал.1 т.2 от ЗДВП.

С Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания са регламентирани изискванията за психологическа годност и условията и редът за провеждане на психологическите изследвания на водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари. Психологическата годност се установява с психологическо изследване, чрез което се оценява състоянието на психологическите качества на изследваното лице и съответствието им с изискванията към съответната категория или професионална група и се прави прогноза с вероятностен характер за психологическата годност на лицето за съответната цел за определен период от време. Психологическо изследване завършва със заключение за психологическа годност. При положително заключение от психологическото изследване на лицето се издава "Удостоверение за психологическа годност", което е валидно за срок от три години от датата на неговото издаване.

Административно – наказателната отговорност в случая е ангажирана на основание 96г, ал.1 от ЗАП, регламентиращ, че който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер 3000 лв.

Въз основа на събраните доказателства, а именно пътен лист № 7289234 от 31.10.2020г. и товарителница № 0000000634 от 31.10.2020г., както и от извършена справка в регистър на психологическите изследвания на водачите в информационната система на ИА АА, безспорно се установява, че на посочената в АУАН и НП дата е допуснато от санкционираното дружество осъществяването на обществен превоз на товари с водач Н.П.Н., който не отговаря на изискванията на за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал.1, т.2 от ЗДВП, по маршрут Драгоево-Мараш на товар с чакъл, установено от пътен лист № 7289234 от 31.10.2020г. и товарителница № 0000000634 от 31.10.2020г.

От приобщената по делото справка от Регистъра на психологическите изследвания на водачите, по безспорен начин се установява и обстоятелството, че към датата 31.10.2020г. водач Н.П.Н. е нямал валидно Удостоверение за психологическа годност, тъй като издаденото му такова е било валидно до 11.03.2018г. Съдът намира възраженията за допуснати нарушения при съставяне на АУАН и НП по чл. 42, т.4 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН за неоснователни, като приема, че в АУАН и НП нарушението е описано в достатъчно ясна степен, поради което не е допуснато нарушаване на правото на защита.

АУАН е съставен на 18.05.2021г. и е връчен на представляващият на същата дата. Наказателното постановление е издадено на 13.07.2021г. и е връчено, видно от приложеното доказателство - известие за доставяне на 09.08.2021г., на К.М.-снаха. Видно от представения препис -извлечение от акт за смърт се установява, че едноличният собственик на „Д.-05“ ЕООД, Булстат *****, общ.Шумен с.Мараш, Н.П.Н., е починал на 02.07.2021г.

От приложеното по делото актуално състояние на „Д.-05“ ЕООД се установява, че на 16.07.2021г. е вписан нов едноличен собственик на капитала – С.Д.Н., която е съпруга на Н.П.Н., т.е. ЕООД не е прекратено, а продължава да съществува в правния мир с нов собственик на капитала. Обстоятелството, че настоящият управител не е запознат с административно - наказателната преписка съдът намира за ирелевантно, доколкото след вписването му е имал възможност, при желание, да направи постъпки пред АНО и да се запознае с материалите .

Същевременно при извършената проверка относно правилността на атакувано НП настоящата инстанция намира, че българските материалноправни норми не съответстват на правото на Европейския съюз, поради което не следва да се прилагат поради следното:

Наредба № 36/15.05.2006г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания урежда множество въпроси, включително изискванията за психологическа

годност и нейното удостоверяване. В контекста на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, понятието психологическа годност следва да се разглежда като част от понятието за „умствената годност“, въведено посредством самата Директива. Ето защо посочената по-горе наредба би следвало да е хармонизирана с Директивата. Вместо това обаче, Наредбата противоречи на Директивата. Аргументите за подобен извод се извличат след анализ съответните разпоредби от подзаконовия нормативен акт и при съобразяване на нормите на Директивата.

Според чл.8, ал.2 от Наредбата, удостоверието за психологическа годност важи за 3 години, а в определени случаи – за 1 година. Тези срокове са по-кратки от сроковете за валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство, които са с 5- или 10-годишна продължителност /чл.51, ал.3 – 4 от ЗБЛД/. От друга страна - Съображение 9 от Преамбюла на Директивата указва, че доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това. Този редовен контрол, съгласно националните правила за съответствие с минималните стандарти, ще допринесе за свободното движение на хора, ще избегне нарушаването на конкуренцията и по-добре ще взема предвид специфичната отговорност на водачите на такива превозни средства. На държавите-членки следва да се позволи да налагат медицински прегледи като гаранция за спазване на минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на други моторни превозни средства. Поради причини, свързани с прозрачността, тези прегледи следва да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това да се определят от срока на валидност на свидетелството. Съпоставката на посочените по-горе норми от подзаконовия нормативен акт и Директивата сочи на съществено разминаване досежно процедурата по установяване и доказване на съответствието на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство. В тази насока разпоредбата на Директивата е категорична, че „тези прегледи следва да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това да се определят от срока на валидност на свидетелството“ или с други думи казано – установяването на психологическата годност следва се извършва преди издаване или подновяване на СУМПС и същото да се определя от срока на валидност на свидетелството.

Директивата залага минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозни средства /съображение 8 от преамбюла на Директивата/, което означава, че държавите членки могат да завишат тези стандарти в своите национални законодателства. В тази насока е разпоредбата на т.5 от приложение III на Директивата, според която стандартите, установени от държавите членки за издаване и всяко едно последващо подновяване на свидетелствата за управление, могат да бъдат по-строги от изложените в приложението.

Възможността за въвеждане на такива по-строги стандарти на национално равнище обаче, касае само и единствено първоначалното издаване и последващото подновяване на свидетелствата за управление на моторно превозно средство. Това означава, че възможността, да се въвеждат по-строги стандарти, не следва да бъде използвана, за да се удостоверят отделни аспекти от физическата или умствената годност за управление на моторни превозни средства посредством документ, който редом със свидетелството за управление на моторно превозно средство, да има свое собствено легитимиращо действие. Точно това обаче, е направено чрез нормативното регламентиране на удостоверието за психологическа годност, в резултат на което психологическата годност, вместо да бъде само предпоставка на правоспособността за управление на моторни превозни средства от съответната категория, бива въздигната и в отделно, паралелно съществуващо с правоспособността юридическо качество /арг. чл.7а, ал.2 от ЗАВП/.

Заклучението което се налага е, че Директивата позволява на държавите членки да завишат изискванията за физическата и умствената годност за управление на моторни превозни средства, но при конкретни ограничения – проверката на годността да се извършва изцяло във връзка с издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство; въпросната проверка да се извършва само посредством медицински прегледи и то в срокове, не по-кратки от сроковете за валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство. Тези ограничения не са спазени в националната регламентация на психологическото изследване по Наредбата. За несъответствието на националните правни норми, регламентиращи процесните обществени отношения с общностните такива е налице и официално изявление на Европейската комисия от 15.07.2021г., достъпно

на https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/bg/inf_21_3440.

В същото се сочи, че „в Директива 2006/126/ЕО относно свидетелства за управление на превозни средства се определят условията за издаване, подновяване или замяна на европейски свидетелства за управление на моторни превозни средства, по-специално минималните стандарти за физическа и психологическа годност.“ Следователно психологическата годност на притежателите на свидетелства за управление, които упражняват дейност като професионален водач, вече е установена при издаването и подновяването на свидетелството за управление. Няма причина да се предполага, че професионалните дейности по управление на превозни средства пораждаат конкретни опасения за пътната безопасност, които предвиденият в Директива 2006/126/ЕО преглед за психологическа годност не може да разсеи. Освен това налагането на по-строги минимални стандарти за психическа годност на българските професионални водачи ги поставя в по-неблагоприятно положение. Това противоречи на целта за избягване на неравни условия на конкуренция за тези водачи, която Директива 2003/59/ЕО се стреми да гарантира. Въз основа на това Европейската комисия счита, че свидетелството за психологическа годност, което се изисква за професионалните водачи, противоречи на Директива 2006/126/ЕО и Директива 2003/59/ЕО“.

Според настоящия съдебен състав коментираното по-горе противоречие е основание за съда да откаже да съобрази нормативното задължение на водачите, осъществяващи превоз на пътници и товари, да притежават удостоверение за психологическа годност съгласно изискванията на чл.7а, ал.2 от ЗАВП, във вр. с чл.7, ал.2 и чл.8, ал.1 от Наредбата. Извод в тази насока може да бъде направен при съобразяване на редица актове на Съда на Европейския съюз, сред които Решение ECLI:EU:C:2012:348, в което се подчертава, че „в съответствие с принципа на предимство на правото на Съюза действието на разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС и на пряко приложимите актове на институциите в отношението им с вътрешното право на държавите членки е такова, че със самото си влизане в сила тези разпоредби правят неприложима по право всяка противоречаща им разпоредба на вътрешното право“.

Решение ECLI:EU:C:1974:133 дава основание да се приеме, че от пораждането на пряко действие на регламентите не следва, че други категории актове, посочени в този член /чл.189 от Договора за ЕИО/, не могат никога да породят подобно действие. „Би било несъвместимо с обвързващото действие, което член 189 признава на директивата, да бъде изключена по принцип възможността за засегнатите лица да се позовават на задължението, което тя налага“. Поради това чл.15, ал.2 от ЗНА не може да се използва като аргумент да се третира директивите само и единствено като източник на косвено приложими норми.

В решение ECLI:EU:C:2021:722, т. 45, се посочва, че: „... по силата на принципа на предимство на правото на Съюза, когато не може да тълкува националната правна уредба в съответствие с изискванията на правото на Съюза, националният съд, натоварен в рамките на своята компетентност с прилагането на разпоредбите от правото на Съюза, е длъжен да гарантира пълното им действие, като при необходимост по собствена инициатива оставя без приложение противоречащите им разпоредби от националното законодателство, дори да са по-късни, без да е необходимо да иска или да изчаква тяхната предварителна отмяна по законодателен път или по какъвто и да било друг ред ...“. Това означава, че несъответствието между правото на Европейския съюз и националното право се установява служебно от съда. В контекста на принципа на предимство на правото на Европейския съюз, в ECLI:EU:C:2019:530, т. 64, се пояснява, че, за да се признае директен ефект на разпоредба от директива, е необходимо разпоредбата да бъде „... достатъчно ясна, точна и безусловна ...“. Очертаните ограничения на Директивата, във връзка с възможността държавите членки да завишат изискванията относно физическата и умствената годност за управление на моторно превозно средство, отговарят на критериите за яснота, точност и безусловност, поради което не е налице пречка за прякото им прилагане. Относно практиката на СЕС, при зачитането на директивите от националните съдилища в т.56 – 57 на Решение ECLI:EU:C:2018:810 се сочи, че дори когато дадена разпоредба на директива няма директен ефект, произтичащото от директива задължение за държавите членки да постигнат предвидения в нея резултат, както и задължението им по чл.4, §3 от ДЕС и на чл.288 от ДФЕС, ги обвързва да предприемат всички необходими мерки, за да осигурят изпълнението на това задължение, което тежи върху всички органи на държавите членки, включително в рамките на тяхната компетентност върху съдебните органи. Какво да направят в тази хипотеза, е пояснено в т.61 – 62 от решението а именно: да тълкуват националното право в съответствие с лишената от директен ефект разпоредба на директивата или, ако такова съответстващо тълкуване е невъзможно, да оставят без

приложение всяка разпоредба, която, ако бъде приложена, би довела до несъответстващ на правото на Съюза резултат.

От една страна, директивна разпоредба без директен ефект, не бива да се прилага, но от друга страна, национална правна норма, която противоречи на въпросната разпоредба, също не трябва да се прилага. Следователно, дори да се приеме, че относимите към разглеждания казус правила на Директивата нямат пряко приложение, това не дава право на съда да приложи националните разпоредби, които ѝ противоречат.

Следва да се отбележи, че правилата на Директивата имат за цел да улеснят и насърчат „... свободното движение и свободата на установяване на хората ...“ /съображение 2 от преамбюла на Директивата/. Следователно неспазването на Директивата води до пряко нарушение на субективните права по чл.21, чл.45, чл.49 и чл.56 от ДФЕС, което е още едно основание да не се приложат националните разпоредби относно задълженията, свързани с удостоверенията за психологическа годност. В тази връзка досегашната практика на Административен съд – Шумен, постановена по аналогични правни спорове, се счита от ШАС за неактуална и изоставена /КАНД №299 по описа за 2021г. от 18.02.2022г. /. Поради гореизложеното, НП следва да бъде отменено.

Водим от горното и на основание чл. 63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-0001224 от 13.07.2021 год. на Директор на РД“Автомобилна администрация” гр.Варна, с което на основание чл.53 и чл.96г, ал.1, предл.2 от ЗАВП на „Д.-05“ ЕООД, Булстат *****, общ.Шумен с.Мараш, с представляващ Н.П.Н., е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева, за нарушение на чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАВП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр. Шумен, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____